

Ažuolo pasaka

Esu senas, didingas Ažuolas, augantis čia jau šimtus metų. Kiekvieną rytą mano lapai sveikina saulės spindulius, o kamienas džiaugiasi stipria šviesa. Mano šakose gyvena paukščiai, kurie čiulba savo giesmes, o po mano pavėsiu slepiasi lapė su savo jaunikliais. Apalink mane kasdien prabėga stirnos, ieškodamos švelnios žolės.

Prisimenu laikus, kai čia rinkdavosi senovės karžygiai. Jie ilsėdavosi po mano šakomis, grįžę po ilgų kelionių, kalbėdavo apie savo pergales ir drąsius nuotykius. Kartais girdėdavau juos tyliai kalbant apie artėjančias kovas, o kartais juokdavosi ir linksmi pasakodavo istorijas apie didvyriškus žygius.

Kai aplinkui pradėjo atsirasti kaimeliai stebėjau, kaip žmonės keičia šią žemę. Iš pradžių tiesė kelius, statė namus, kūrė šeimas. Man patiko stebėti vaikus, kurie bėgiodavo aplink ir žaisdavo po mano šakomis. Kartais girdžiu jų pasakojimus apie mane – stiprų ir ilgaamžį Ažuolą, kuris simbolizuoja drąsą.

Dabar mane dažnai aplanko žmonės, kurie čia ieško ramybės, o paukščiai dovanoja savo dainas. Kol stoviu čia, gyvenu kartu su jų istorijomis ir visų prisiminimais.

Meida Grigelaitytė

4 klasė

Gražiškių gimnazijos Bartninkų Jono Basanavičiaus skyrius

Mokyt. Giedrė Veinšreiderienė